

dokonce proti jednotlivcům, ačkoliv z takového popuzování mohou nastati poruchy obecného míru jen v nepatrném místním rozsahu. Obecný mír je po rozumu zákona ohrožen i nebezpečím poruchy míru v jednotlivých obvodech a místech. Proto stačí s hlediska čís. 5 Šu 14 též i čistě místní ohrožení míru (srovnej rozhodnutí Sb. n. s. č. 1588) a nelze shledati právní omyl v tom, že rozsudek prvé stolice omezuje se ohledně účinků projevu stěžovatelova na zjištění, že slova byla způsobilá, by ohrozila obecný mír v obci H. Poukazuje-li rozsudek při tom na skutečnost, že v této obci není soužití Čechů a Němců právě to nejlepší, předpokládá zřejmě, že protivy mezi německými a českými obyvateli této obce beztak tu jsoucí mohly projevem stěžovatelovým býti vystupňovány v takovou nevraživost, která by hrozila vybějetí se násilnostmi. Obecný mír, t. j. klidné soužití občanů je však takovou duševní náladou obyvatelstva nepopíratelně ohrožen. Nezáleží konečně na tom, že stěžovatel neměl přímo úmyslu ohroziti obecný mír v republice. Stačí, že si byl (jak rozsudek zjišťuje) vědom možnosti, že slova jeho mohou ohroziti obecný mír v obci H. a že přes toto vědomí projev učinil.

Čís. 1891.

Jde o podvod, nikoliv o krádež, bylo-li připevněním svorky na elektrickém počítadle zabráněno, aby proud jím neprocházel.

(Rozh. ze dne 6. února 1925, Zm II 449/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 24. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost jest v právu, uplatňuje-li s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. nesprávný výklad zákona, jež spatřuje v tom, že nalézací soud podřadil čin obžalovaného zákonným ustanovením o krádeži. Má za to, že dlužno jej posuzovati jako podvod. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný, který měl smlouvu o dodávání elektrického proudu s městskou elektrárnou, připevnil na počítadle svorku, což mělo za následek, že proud počítadlem neprocházel, takže jeho spotřeba nebyla správně vykázána a takto správu elektrárny uvedl v omyl co do skutečné spotřeby proudu v úmyslu, by byla poškozena na majetku. O krádeži nelze tu již z toho důvodu mluvíti, že odbírání elektrického proudu nestalo se bez svolení elektrárny, nýbrž na základě smlouvy, jíž elektrárna byla zavázána obžalovanému proud dodávati a obžalovaný byl oprávněn proud odebírat. Smlouvu tuto porušil obžalovaný způsobem trestním zákonem zapovězeným jen potud, že svým jednáním uvedl elektrárnu v omylu po té stránce, že neupotřebil více proudu, než na základě výkazu počítadla měl zaplatiti. Není proto třeba v tomto případě, kde již ze způsobu provedení činu vysvítá, že jde o

podvod, zabývati se ještě otázkou, zda skutková podstata krádeže ani proto není daná, že proud (elektrická energie) není věcí movitou ve smyslu trestního zákona, kterážto otázka vzhledem na to, že ani přírodní věda dosud povahy elektrického proudu spolehlivě neřešila, jest spornou i v oboru právnictví, pokud zákon jí výslovně neřeší, jako na př. německý zákon z 9. dubna 1900 ř. z. str. 288 »betreffend die Bestrafung der Entziehung elektrischer Arbeit«. Nejde tudíž v tomto případě o krádež; vykazujeť čin obžalovaného veškeré známky skutkové podstaty podvodu. Rozdíl ten není prakticky bez významu, ježto pro obžalovaného bezpochyby odsouzení pro krádež bylo by nepříznivějším, což vysvítá již z toho, že dvojitě předchozí potrestání, byť i jen pro přestupek krádeže, jest již kvalifikací pro potrestání nové krádeže jako zločin. Ježto tudíž již z toho, co shora bylo uvedeno, jest patrné, že soud nalézací vycházel z nesprávného právního názoru a proto potřebných skutkových zjištění neučinil, není třeba zabývati se ostatními důvody zmatečnosti rovněž ve stížnosti uplatňovanými; bylo proto rozsudek zrušiti jako zmatečný již z důvodu čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. a věc vzhledem ku škodě nedosahující výši ke kvalifikaci jako zločin zákonem vyžádané vrátiti nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 1892.

Jde o podvod podle Šu 201 a) tr. zák., nikoliv zpronevěru, odstranil-li pachatel poškozeným mu svěřené směnky jakožto průvodní prostředek k vymáhání pohledávky poškozeného.

Směnky vystavené na starých rakouských blanketech jsou platnými směnkami.

(Rozh. ze dne 7. února 1925, Zm I 343/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 8. dubna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. a zločinem zpronevěry podle §§ů 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Proti odsuzujícímu výroku pro zločin zpronevěry uplatňuje zmateční stížnost důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř. S hlediska druhého zmatečku čís. 9 a) (správně 10) Šu 281 tr. ř. dlužno ji přiznati částečně oprávnění. Nelze souhlasiti s obsahem zmateční stížnosti, pokud se snaží dovoditi, že nelze mluvit o skutkové podstatě zpronevěry a) proto, že prý směnky, odevzdané obžalovanému, nemají vůbec majetkové hodnoty, že jsou bezcenné a nezpůsobilé, tvořiti předmět onoho deliktu, ježto prý z dopisu Dra B-a, zástupce poškozeného Viléma L-a, jest patrné, že pohledávka, těmito směnkami doložená, nebyla přihlášena k soupisu podle zákona ze dne 25. února 1919, čís. 84 sb. z. a n a prov.